

Lovgivningsmagten nu, som jeg haaber, vedtager at forhøje denne Bevilling med 300,000 Kr., vil dette bevirke, at Baneanlægget bliver hurtigere fuldført, end det ellers vilde blive.

Med disse Ord skal jeg saa varmt som muligt anbefale Ændringsforslaget. Jeg haaber i øvrigt, at det ikke skal afstedkomme nogen Ulykke, at Regeringspartierne ikke er enige i dette Spørgsmaal, idet Socialdemokraterne har sluttet sig til os andre, medens de Radikale gaar imod Ændringsforslaget. Det har ikke været Hensigt fra vor Side, at Forslaget skulde afstedkomme nogen saadan Ulempe, vi haaber, at Sagen til Trods for denne Uenighed maa komme til at gaa fredeligt af, det drejer sig jo her om et rent sagligt Spørgsmaal.

Christian Rasmussen: Under Nr. 132 i Betænkningen ser jeg, at der mellem Ministeren for offentlige Arbejder og Finansudvalget har været et Samraad angaaende et lille Spørgsmaal, som jeg tillod mig at omtale ved første Behandling. Det angaar nogle mindre Arbejder ved to Fiskerihavne i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, nemlig Havnene ved Hornbæk og Espergærde. I sit Svar til mig ved første Behandling udtalte den højtærede Minister, at man havde indhentet en Erklæring fra Landbrugsministeriet om disse to Havneudvidelser. Landbrugsministeriet havde da udtalt, at der af Fiskerihensyn ikke var Grund til, for Tiden i hvert Fald, at foretage de paatænkte Arbejder. Nu kan man jo sige, at alting er relativt her i Verden, ogsaa hvad der er nødvendigt, og hvad der ikke er nødvendigt, men jeg kunde dog ønske at faa at vide, hvormed Landbrugsministeriet har begrundet sin Udtalelse. Der er nemlig neppe nogen Fiskerihavn i hele Landet, der udelukkende benyttes af Fiskere, og som er bygget udelukkende med Fiskerierens interesser for Øje. Og den Havn, man her ved et Ændringsforslag søger en ret stor Bevilling til, nemlig Lynæs Havn, benyttes ogsaa til meget andet end til Fiskerbefolkningens Tarv, den benyttes ogsaa i meget høj Grad som Trafikhavn for mindre Fartøjer. Men med Hensyn til denne Havn maa formodentlig Landbrugsministeriet ikke have udtalt sig i samme Retning, som det har gjort med Hensyn til de to af mig nævnte Havne.

Hvis det drejede sig om en meget stor Bevilling til Arbejder ved de to Havne, kunde jeg til Nød forstaa, at Ministeriet

havde udskudt disse Sager. Men det er jo overordentlig smaa Beløb, der fordres. Ved Espergærde Havn, hvor der trænges i høj Grad til en Bølgebryder, er hele Udgiften anslaaet til 8,300 Kr., og ved Hornbæk Havn, hvor man har ønsket at faa et Bassin ind imod Land, hvor Fiskerfartøjerne kan lægge til, er Udgiften beregnet til 6,500 Kr. eller der omkring. Det kan da neppe være Summerne, der har skræmmet den højtærede Minister fra at imødekomme de paagældende Andragere, for disse Summer forekommer mig ikke afskrækkende. Nu har ganske vist den højtærede Minister udtalt ved første Behandling, at han „for Tiden“ ikke kunde gaa ind paa at søge de to paagældende Bevillinger. Jeg kunde derfor ønske at spørge ham, om han kunde tænke sig at optage dem paa Finanslovsforslaget til næste Aar, idet jeg ikke tvivler om, at naar man kommer til at tale en Smule fornuftigt med Landbrugsministeriet, vil dette komme til at se paa Sagen paa samme Maade, som jeg ser paa den, og som Fiskerne paa de paagældende Steder ser paa den: at det netop i Hovedsagen er i Fiskeriets Interesse, at disse Arbejder udføres, og at de er uomgængelig nødvendige. Bølgebryderen ved Espergærde, som tillige skal fungere som Sandfanger, er nødvendig, fordi Fiskerne har en uforholdsmæssig stor Udgift pr. Aar til at føre det Sand bort, som nu ved visse Vinde i store Mængder kommer ind i Havnen, til Tider endog i saadanne Mængder, at Fiskerbaadene næsten ikke kan slippe ud. Og ved Hornbæk Havn drejer den Udvidelse, der er Tale om, sig som før nævnt om at faa et lille Bassin, hvortil der kan blive Tilkørsel for Vogne. Der er to Moler ved Havnen, men de er ikke til at køre paa. Fiskernes Fangst maa losses op i Kurve eller Kasser o. s. v. ude paa Molerne og saa bæres ind til Vogne, der holder et godt Stykke oppe paa Stranden. Det er et Spild af Tid og et Spild af Penge. Undertiden forsinkes herved Forsendelsen af disse i Regelen let fordærvelige Varer ikke saa lidt, og det forekommer mig, at naar Fiskerne selv vil bære Halvdelen af de Udgifter, der er Tale om, og som altsaa i alt udgør mellem 14,000 og 15,000 Kr., og Staten ved at yde dette Tilskud paa henved 8,000 Kr. kunde hjælpe dem over Vanskelighederne, vilde det være Penge, der var godt anvendte. Jeg kan ærlig talt ikke forstaa, at der kan være synderlig stærk Modstand derimod, men jeg vil, som nævnt, spørge den højtærede